

University of Groningen

Case note: ECLI:NL:RVS:2018:1511

Wertheim, R.S.

Published in:
Bouwrecht

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version
Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:
2018

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

Wertheim, R. S. (2018). Case note: ECLI:NL:RVS:2018:1511. BR 2018/65. Casenote over: Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State, 09/05/2018, 201703616/1/A1, ECLI:NL:RVS:2018:1511 (VVGB-gezag moet zelf het ontwerp van de VVGB opstellen). *Bouwrecht*, 2018(9).

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

verwachtingen zo enigszins mogelijk worden gehonoreerd. Het vertrouwensbeginsel strekt namelijk niet zo ver dat gerechtvaardigde verwachtingen altijd moeten worden gehonoreerd. Er kunnen belangen zijn die zwaarder wegen dan de belangen van degene jegens wie de verwachtingen zijn gewekt, bij het honoreren van het gerechtvaardigde vertrouwen. Zie bijv. ABRvS 18 april 2018, ECLI:NL:RVS:2018:1257, AB 2018/170, m.nt. Damen.

7. In ABRvS 19 juli 2017, ECLI:NL:RVS:2017:1946, AB 2017/425, m.nt. Sanders, BR 2017/86, m.nt. Van Triet en TBR 2017/178, m.nt. Markerink aanvaardt de Afdeling een beroep op het vertrouwensbeginsel. Voor een op het perceel aanwezige paardenbak was destijds een bouwvergunning vereist, maar die is nooit verleend. Appellant wijst echter op een gespreksverslag waarin is opgenomen dat ambtenaren hebben gezegd dat het hebben van een paardenbak niet vergunningplichtig is. De Afdeling is van oordeel dat de uitlatingen van de ambtenaren aan het college van burgemeester en wethouders kunnen worden toegerekend en dat deze het gerechtvaardigd vertrouwen hebben gewekt dat niet handhavend zou worden opgetreden. Ten aanzien van de belangen van derden overweegt de Afdeling dat niet is gebleken dat de enkele aanwezigheid van de paardenbak los van het gebruik, hetgeen valt onder het gebruiksovergangsrecht van het bestemmingsplan, daarvan leidt tot overlast. De Afdeling acht de belangen van derden dus niet van dusdanig gewicht dat het college van burgemeester en wethouders alsnog mocht overgaan tot handhavend optreden.

8. In de afgedrukte uitspraak zijn de verwachtingen gewekt door een besluit dat is genomen door of namens het college van burgemeester en wethouders. Het belang van appellant bij honorering van het gewekte vertrouwen is groot. Handhavend optreden leidt er onvermijdelijk toe dat de illegale bebouwing moet worden gesloopt. Het college van burgemeester en wethouders heeft geen rechtvaardigingsgrond gegeven dat zich tegen honorering van het opgewekt vertrouwen verzet. Ook de bezwaren van derden zijn niet van dusdanig gewicht dat het college van burgemeester en wethouders tot handhavend optreden heeft kunnen besluiten. Alles wijst erop dat een beroep op het vertrouwensbeginsel moet worden gehonoreerd. Waarom heeft de Afdeling overwogen dat het college van burgemeester en wethouders niet in redelijkheid van zijn bevoegdheid om handhavend op te treden gebruik heeft mogen maken, maar tegelijkertijd niet expliciet overwogen dat het beroep van appellant op het vertrouwensbeginsel slaagt? Oftewel, waarom kiest de Afdeling voor het evenredigheidsbeginsel en niet voor het vertrouwensbeginsel? Een reden kan zijn gelegen in het feit dat er nu geen noodzaak was om het beroep van appellant op het vertrouwensbeginsel te beoordelen; de Afdeling oordeelt immers dat tegen de overtreding niet handhavend hoeft te worden opgetreden. Als in de toekomst de belangen van derden zodanig wijzigen dat alsnog handhavend moet worden opgetreden, zal zij zich over een eventueel herhaald beroep van appellant op het vertrouwensbeginsel alsnog moeten uitlaten. In dat geval kan de Afdeling tot de conclusie komen dat het gerechtvaardigd vertrouwen niet hoeft te worden gehonoreerd vanwege de gewijzigde belangen van derden, maar zij dient vervolgens wel te bezien of, en zo ja, in hoeverre compensatie moet worden geboden. Zie ABRvS 2 december 2015, ECLI:NL:RVS:2015:3683, AB 2016/415, m.nt. Tjepkema en zie F.R. Vermeer e.a., *De last onder dwangsom*, Deventer: Wolters Kluwer 2016, p. 97. In de afgedrukte uitspraak kan de discussie over nadeelcompensatie vooralsnog achterwege blijven omdat het college van burgemeester en wethouders niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten handhavend op te treden.

J. oude Egbrink

Omgevingsrecht

BR 2018/65

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
9 mei 2018, nr. 201703616/1/A1
(Mr. C.H.M. van Altena)
m.nt. R.S. Wertheim¹

(Art. 2.27 en art. 3.11 Wabo; art. 6.5 Bor)

Module Ruimtelijke ordening 2018/7975
AB 2018/221
ECLI:NL:RVS:2018:1511

VVGB-gezag moet zelf het ontwerp van de VVGB opstellen.

De Afdeling overweegt dat uit artikel 3.11 en de geschiedenis van de totstandkoming van de Wabo verder volgt dat dit ontwerpbesluit moet zijn opgesteld door het bestuursorgaan dat bevoegd is een verklaring van geen bedenkingen te geven. In deze zaak is de raad bevoegd om een besluit te nemen over het al dan niet geven van een verklaring van geen bedenkingen. Niet in geschil is dat het college niet onverwijld de relevante stukken aan de raad heeft gezonden. Het ontwerpbesluit over de verklaring van geen bedenkingen is ook niet opgesteld door de raad, maar door het college. BruZan Projecten B.V. heeft daardoor niet de mogelijkheid gehad zienswijzen in te dienen naar aanleiding van het standpunt van de raad. Dit is in strijd met artikel 3.11 Wabo. De omstandigheid dat de raad wel het definitieve besluit heeft genomen, doet aan het voorgaande niet af. Voorts leidt de omstandigheid dat het voorbereiden van een ontwerpbesluit door de raad, naar gesteld, tot langere procedures zal leiden, er niet toe dat van de wet mag worden afgeweken.

Uitspraak op het hoger beroep van:
het college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden,
appellant,

¹ Mr. drs. R.S. Wertheim is advocaat te Zwolle bij Wertheim advocatuur B.V. en deeltijd docent aan de Rijksuniversiteit Groningen, Vakgroep Staatsrecht, Bestuursrecht en Bestuurskunde.

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank Noord-Nederland (hierna: de rechtbank) van 23 maart 2017 in zaken nrs. 17/792 en 17/847 in het geding tussen:

BruZan Projecten B.V.

en

het college.

Procesverloop

Bij besluit van 22 februari 2017 heeft het college geweigerd aan BruZan Projecten B.V. een omgevingsvergunning te verlenen voor het in strijd met het bestemmingsplan bouwen en gebruiken van 34 woonstudio's aan de Stationsweg 15 te Leeuwarden en het veranderen van een uitweg.

Bij uitspraak van 23 maart 2017 heeft de rechtbank het door BruZan Projecten B.V. daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard en het besluit van 22 februari 2017 vernietigd. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft het college hoger beroep ingesteld.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 maart 2018, waar niemand is verschenen.

Overwegingen

1. BruZan Projecten B.V. heeft een aanvraag ingediend voor de bouw van 34 woonstudio's. Het beoogde project is in strijd met het ter plaatse geldende bestemmingsplan "Stationskwartier". De gemeenteraad van Leeuwarden heeft geweigerd om voor het project een verklaring van geen bedenkingen te geven. Naar aanleiding hiervan heeft het college bij besluit van 22 februari 2017 geweigerd de gevraagde omgevingsvergunning te verlenen.

De rechtbank heeft het besluit van 22 februari 2017 vernietigd. De rechtbank heeft daartoe overwogen dat het college ten onrechte de aanvraag om omgevingsvergunning en de daarbij behorende stukken niet onverwijld aan de raad heeft toegezonden. Verder is ten onrechte geen ontwerpbesluit van de raad over het geven van een verklaring van geen bedenkingen ter inzage gelegd. Het college is tegen de uitspraak van de rechtbank opgekomen.

2. Het college betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geconcludeerd dat de door het college gevolgde werkwijze onrechtmatig is. Het college heeft een raadsvoorstel en een ontwerpbesluit voor een verklaring van geen bedenkingen, strekkende tot verlening van de gevraagde omgevingsvergunning, voorbereid. Deze zijn, tezamen met de ontwerpomgevingsvergunning, ter inzage gelegd. Het college stelt zich op het standpunt dat deze werkwijze geen afbreuk doet aan de zelfstandige beslissingsbevoegdheid van de raad, omdat de raad het definitieve besluit over het geven van een verklaring van geen bedenkingen neemt. Verder leidt deze werkwijze tot kortere procedures dan wanneer de raad zelf het ontwerpbesluit zou voorbereiden, aldus het college. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is deze zaak niet vergelijkbaar met de uitspraak van de Afdeling van 19 oktober 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2734, omdat in die uit-

spraak niet geweigerd is een omgevingsvergunning te verlenen maar deze juist is verleend.

2.1. Artikel 2.1, eerste lid, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo) luidt:

"Het is verboden zonder omgevingsvergunning een project uit te voeren, voor zover dat geheel of gedeeltelijk bestaat uit:

[...]

c. het gebruiken van gronden of bouwwerken in strijd met een bestemmingsplan [...]."

Artikel 2.12, eerste lid, luidt:

"Voor zover de aanvraag betrekking heeft op een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, kan de omgevingsvergunning slechts worden verleend indien de activiteit niet in strijd is met een goede ruimtelijke ordening en:

a. indien de activiteit in strijd is met het bestemmingsplan of de beheersverordening:

[...]

3°. in overige gevallen, indien de motivering van het besluit een goede ruimtelijke onderbouwing bevat;

[...]."

Artikel 2.27, eerste lid, luidt:

"In bij wet of algemene maatregel van bestuur aangewezen categorieën gevallen wordt een omgevingsvergunning niet verleend dan nadat een daarbij aangewezen bestuursorgaan heeft verklaard dat het daartegen geen bedenkingen heeft. Bij een maatregel als bedoeld in de eerste volzin worden slechts categorieën gevallen aangewezen waarin voor het verrichten van de betrokken activiteit een afzonderlijke toestemming van het aangewezen bestuursorgaan wenselijk is gezien de bijzondere deskundigheid die dat orgaan ten aanzien van die activiteit bezit of de verantwoordelijkheid die dat orgaan draagt voor het beleid dat betrekking heeft op de betrokken categorie activiteiten. Bij die maatregel kan worden bepaald dat het aangewezen bestuursorgaan categorieën gevallen kan aanwijzen waarin de verklaring niet is vereist."

Artikel 3.11 luidt:

"1 Het bevoegd gezag zendt het bestuursorgaan dat bevoegd is een verklaring te geven als bedoeld in artikel 2.27, onverwijld een exemplaar van de aanvraag en de daarbij gevoegde stukken.

[...]

3 Zienswijzen die overeenkomstig artikel 3:15 van de Algemene wet bestuursrecht naar voren worden gebracht, en adviezen van de krachtens artikel 2.26 aangewezen adviseurs kunnen mede betrekking hebben op

het ontwerp van de verklaring. Voor zover dat het geval is, zendt het bevoegd gezag ze onverwijld aan het bestuursorgaan dat de verklaring geeft. Dit deelt zijn oordeel daarover mee aan het bevoegd gezag.”

Artikel 6.5, eerste lid, van het Besluit omgevingsrecht luidt:

“Voor zover een aanvraag betrekking heeft op een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de wet, wordt de omgevingsvergunning, waarbij met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 3°, van de wet wordt afgeweken van het bestemmingsplan of de beheersverordening, niet verleend dan nadat de gemeenteraad van de gemeente waar het project geheel of in hoofdzaak zal worden of wordt uitgevoerd, heeft verklaard dat hij daartegen geen bedenkingen heeft, [...]”

2.2. In de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel voor de Wabo, *Kamerstukken II*, 2006/07, 30 844, nr. 3, blz. 28 en 126-127, staat dat de verklaring van geen bedenkingen alleen voorkomt in de uitgebreide voorbereidingsprocedure. Wanneer een aanvraag is ontvangen, beoordeelt het bevoegd gezag of er aspecten zijn waaromtrent een ander bestuursorgaan een verklaring van geen bedenkingen moet afgeven. Indien dat het geval is, zendt het de aanvraag zo spoedig mogelijk aan het orgaan dat bevoegd is de verklaring te geven. Het ontwerp van de beslissing omtrent de verklaring van geen bedenkingen doorloopt dezelfde procedure als het ontwerpbesluit, hetgeen betekent dat ten aanzien van beide onderdelen (ontwerpbesluit en ontwerp van de verklaring van geen bedenkingen) zienswijzen kunnen worden ingediend. De beoordeling en eventuele verwerking daarvan in de definitieve beslissing omtrent de verklaring geschiedt door het orgaan dat bevoegd is de verklaring te geven (zie de uitspraak van de Afdeling van 19 oktober 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2734).

Voorts is in de artikelsgewijze toelichting bij artikel 2.29 (thans: 2.27), *Kamerstukken II*, 2006/07, 30 844, nr. 3, blz. 113-114, vermeld dat een verklaring van geen bedenkingen niet zozeer een goedkeuringsinstrument is, maar ertoe dient een ander bestuursorgaan te laten beslissen omtrent een aspect van de vergunning dat aan de beoordeling van het bevoegd gezag is onttrokken (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 6 april 2016, ECLI:NL:RVS:2016:921).

2.3. Op grond van artikel 3.11, eerste lid, van de Wabo, dient het bevoegd gezag onverwijld een exemplaar van de aanvraag en de daarbij gevoegde stukken door te zenden naar het bestuursorgaan dat bevoegd is een verklaring van geen bedenkingen te geven, zodat dit bestuursorgaan daar een standpunt over kan innemen. Uit de tekst van artikel 3.11, derde lid, van de Wabo en de geschiedenis van de totstandkoming van de Wabo, volgt dat in het geval dat een verklaring van geen bedenkingen is vereist, eerst een ontwerpbesluit over de verklaring van geen bedenkingen ter inzage moet worden gelegd waartegen zienswijzen kunnen worden ingediend (zie voornoemde uitspraak van de Afdeling van 19 oktober 2016). Anders dan het college stelt, is

dat niet anders indien het definitieve besluit niet strekt tot verlening van de gevraagde omgevingsvergunning. De Afdeling overweegt dat uit artikel 3.11 en de geschiedenis van de totstandkoming van de Wabo verder volgt dat dit ontwerpbesluit moet zijn opgesteld door het bestuursorgaan dat bevoegd is een verklaring van geen bedenkingen te geven.

In deze zaak is de raad bevoegd om een besluit te nemen over het al dan niet geven van een verklaring van geen bedenkingen. Niet in geschil is dat het college niet onverwijld de relevante stukken aan de raad heeft gezonden. Het ontwerpbesluit over de verklaring van geen bedenkingen is ook niet opgesteld door de raad, maar door het college. BruZan Projecten B.V. heeft daardoor niet de mogelijkheid gehad zienswijzen in te dienen naar aanleiding van het standpunt van de raad. Dit is in strijd met artikel 3.11 van de Wabo. De omstandigheid dat de raad wel het definitieve besluit heeft genomen, doet aan het voorgaande niet af. Voorts leidt de omstandigheid dat het voorbereiden van een ontwerpbesluit door de raad, naar gesteld, tot langere procedures zal leiden, er niet toe dat van de wet mag worden afgeweken.

Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, heeft de rechtbank terecht overwogen dat het college de weigering van de raad om een verklaring van geen bedenkingen te geven, niet aan zijn besluit van 22 februari 2017 ten grondslag heeft mogen leggen.

Het betoog faalt.

3. De rechtbank heeft terecht het beroep van BruZan Projecten B.V. gegrond verklaard en het besluit van 22 februari 2017 vernietigd.

4. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. bepaalt dat van het college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden een griffierecht van € 501,00 (zegge: vijfhonderdeen euro) wordt geheven.

Noot

1. Volgens de vorige voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak J.E.M. Polak, *Wat doet de Afdeling bestuursrechtspraak met annotaties?*, *NTB* 2016/36 (p. 283), zouden enkelvoudige uitspraken niet richtinggevend zijn. Mijn keuze om bovenstaande uitspraak te annoteren zou in zijn ogen van merkwaardig selectiebeleid kunnen getuigen. Ik waag het er toch maar op, omdat de uitspraak voor de dagelijkse gemeentepraktijk van groot belang is.

2. Wat in ABRvS 19 oktober 2016, *AB* 2016/427, m.nt. Wertheim, nog niet duidelijk werd gemaakt, wordt dat in de

afgedrukte uitspraak wel: de gemeenteraad dient zelf het ontwerp van een ten behoeve van een omgevingsvergunning af te geven verklaring van geen bedenkingen (VVGB) op te stellen c.q. voor te bereiden. Opstellen en voorbereiden zijn de termen die de Afdeling in r.o. 2.3, 2^e al., gebruikt. Een raad stelt zelf doorgaans niet zoveel op, of de Afdeling zou hier moeten doelen het initiatiefrecht in de zin van artikel 147a Gemw. Raadsbeslissingen worden immers doorgaans voorbereid door het college op grond van artikel 160, lid 1, onder b, Gemw. Wat de Afdeling in de uitspraak bedoeld zal hebben, is dat de raad (al dan niet op voorstel van het college) zelf in een raadsvergadering zal moeten beslissen omtrent het vaststellen van een ontwerp van een VVGB. De raad zal ook zelf, in een latere raadsvergadering, tot het al dan niet afgeven van de VVGB moeten beslissen, en daarbij in het voorkomende geval mede de over de ontwerp-VVGB ingediende zienswijzen moeten betrekken.

3. Nijmeijer wijst er in zijn noot onder de afgedrukte uitspraak in AB 2018/221 nog op dat ontwerpbestemmingsplannen in de regel op voorstel van een daartoe strekkend ontwerp van B&W door de gemeenteraad vastgesteld terwijl de Wro uitgaat van een beslisbevoegdheid ter zake van de gemeenteraad. Een voor de hand liggende vraag kan gelet op de afgedrukte uitspraak dus zijn of een gemeenteraad niet zelf tot vaststelling van een ontwerpbestemmingsplan zou moeten beslissen (waarbij zo'n raadsbeslissing dus als gezegd ook op voorstel van het college genomen zou kunnen worden). Net als op de voorbereiding van een omgevingsvergunning is op de voorbereiding van een bestemmingsplan de UOV (met enige toeters en bellen) van toepassing – in het geval van de omgevingsvergunning via artikel 3.10, lid 1, Wabo en in het geval van het bestemmingsplan via artikel 3.8, lid 1, Wro. Eenzelfde vraag zou men bijvoorbeeld ook kunnen stellen met betrekking tot de voorbereiding van een provinciale omgevingsverordening op grond van artikel 4.1 Wro, die gelet op lid 6 van dat artikel ook eerst in ontwerp voor inspraak ter inzage moet worden gelegd. Gelet op de afgedrukte uitspraak zou men geneigd kunnen zijn een dergelijke vraag nu positief te beantwoorden. De Afdeling overweegt in de afgedrukte uitspraak dat BruZan Projecten B.V. niet de mogelijkheid heeft gehad zienswijzen in te dienen naar aanleiding van het standpunt van de raad. Men zou dat zo kunnen lezen dat de Afdeling het van belang vindt dat een burger een zienswijze moet kunnen indienen naar aanleiding van het standpunt van het bestuursorgaan dat het uiteindelijke besluit zal nemen. Bij een zienswijze over een ontwerpbestemmingsplan zou een burger dus moeten kunnen reageren op het (uit het ontwerpplan blijkende) standpunt van de raad, zo zou men kunnen redeneren. Er is wel iets voor te zeggen dat de discussie zo vroeg mogelijk in de raad, respectievelijk provinciale staten plaatsheeft: volksvertegenwoordigers zullen doorgaans meer ruimte voor een open discussie voelen als er niet al een zienswijzeprocedure doorlopen is en er niet al in concept een uitgebreide zienswijzennota van het college van burgemeester en wethouders of het college van GS voorligt. Een dergelijke werkwijze zou de democratische legitimatie wellicht ook ten goede ko-

men. Of de Afdeling de lijn uit de afgedrukte uitspraak ooit zo ver zal doorvoeren, valt echter te bezien.

4. De Afdeling baseert haar oordeel op artikel 3.11 Wabo en de geschiedenis van de totstandkoming van de Wabo. In mijn noot onder AB 2016/427 noemde ik een passage uit de wetsgeschiedenis die mijns inziens duidelijker is dan wat de Afdeling in de hierboven afgedrukte uitspraak aanhaalt. Nog overtuigender was wellicht een verwijzing naar artikel 3:11, lid 1, Awb geweest. Volgens die bepaling legt het bestuursorgaan (lees: het bestuursorgaan dat het uiteindelijke besluit zal nemen) het ontwerp van het te nemen besluit, met de daarop betrekking hebbende stukken die redelijkerwijs nodig zijn voor een beoordeling van het ontwerp, ter inzage. Daaruit kan men afleiden dat datzelfde bestuursorgaan dus ook het ontwerp opstelt.

R.S. Wertheim

BR 2018/66

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
30 mei 2018, nr. 201708727/1/R1
(Mr. E.J. Daalder)
m.nt. J.A. Mohuddy en M. Buitenhuis¹

Art. 2.22 Wabo

Module Ruimtelijke ordening 2018/7991
ECLI:NL:RVS:2018:1784

Impliciete vrijstelling/toegestane afwijking, bestemmingsplan, omgevingsvergunning, bouwen.

In de uitspraken van 30 mei 2018, ECLI:NL:RVS:2018:1784 en ECLI:NL:RVS:2018:1798 is de figuur van de impliciete vrijstelling aan de orde. De uitspraken, waarvan hier de eerste is gepubliceerd, bevestigen volgens de auteurs dat de figuur van de impliciete vrijstelling nog steeds actueel is. Uit de uitspraken valt misschien wel af te leiden dat de drempel om een impliciete vrijstelling aan te nemen minder hoog ligt dan uit eerdere rechtspraak volgt.

Uitspraak in het geding tussen:
[appellante], wonend te Emst, gemeente Epe,
en
de raad van de gemeente Epe,
verweerder.

Procesverloop

Bij besluit van 14 september 2017 heeft de raad het bestemmingsplan "Kernen Emst en Oene" vastgesteld. Tegen dit besluit heeft [appellante] beroep ingesteld. De raad heeft een verweerschrift ingediend.

¹ Jamaal Mohuddy & Mariëtte Buitenhuis zijn werkzaam bij AKD.